

то. Чувствуваніе-то на пріятелство-то е толкосъ явѣжно, что-то повѣхнува и отъ само-то най легко духаніе на вѣтъра и често ся измѣнява въ смъртноноснѣ омазѣ.

29. Любовь-та изобличява и пакъ ся примирява, а пріятелство-то крѣе негодованіе-то си и умира за всякога.

30. Двѣ-ты души на пріатели-ты трѣбва да живѣють въ едно тѣло, и двѣ-ты тѣхны тѣла да ся считатъ подъ единъ образъ; зачто-то ако прѣстане тоя измамителенъ изгледъ, трѣбва единый да поблѣдва и да трепери прѣдъ другыя.

ГЛАВА ЧЕТЫРИДЕСЯТА.

За пошоянность-шѣ на пріяшелство-шо.

1. Безброины сѣ благодѣянія-та на пріятелство-то, какъ-то прохладителны-ты капкы на росѣ-тѣ, кой-то, като ся разливатъ по широко-то поле, чудесно го съживляватъ. Всичкы-ты тыя капкы сѣ самы по себе си балсама за повехнѣло-то естество, и всяка една отъ тѣхъ прохлажда благодѣтелно цвѣтеца, връхъ кого-то тихо пада. Такыва сѣ прохлажденія-та на сладко-то пріятелство!

2. Нѣ кой може да стане поручитель за измѣняемо-то чувство на чловѣцы-ты? или кой може да мздивва всякога вътрѣшности-ты на сърдце-то на смъртны-ты?

3. Кога-то онія пріатели, что ся заклехѣ съ тоя начинъ, че само съ тебе и за тебе да живѣють и да умрѣть, щѣхѣ ти отговори слѣдъ истеченіе на